

editorial

Us oferim el novè número de la sèrie monogràfica de butlletins sobre l'EBEP, en el qual l'autor, **Rafael Jiménez Asensio**, realitza un seguit de **propostes de desenvolupament legislatiu a nivell autonòmic i pensant en la seva aplicació a l'àmbit local**, referides al tema de **LES CLASSES DE PERSONAL**.

CONSIDERACIONS PRELIMINARS

El Títol II EBEP regula les classes de personal al servei de les administracions públiques. En el seu redactat no hi ha, aparentment, grans novetats, encara que en un examen detingut d'aquests articles hi apareixen algunes innovacions que, si no de caràcter radical, si que alteren el quadre normatiu fins ara vigent.

En efecte, **la primera novetat la trobem en aquest concepte de "síntesi" que pretén ser la noció "empleat públic" que apareix en l'art. 8.1**. Possiblement, **el legislador autonòmic haurà de millorar aquest concepte mitjançant la inclusió de la idea de "serveis professionals retribuïts" dintre de la definició**.

Pel que afecta a la "classificació" d'empleats públics (o "classes" de personal), criden l'atenció una sèrie d'aspectes:

- En primer lloc, **la inclusió d'una nova classe de personal laboral com ho és el vinculat amb l'Administració "per temps indefinit"** (que no és sinó, com és conegut, la translació al plànol normatiu d'una categoria construïda per la jurisprudència).
- En segon lloc, es tracta d'una dada normativa ja assentada: **el personal eventual ja no pot ser qualificat com "funcionari"** (com encara recorda l'art. 104 LBRL), **doncs aquesta és una noció reservada només als funcionaris de carrera i als interins**.
- I en tercer lloc, el fet que **el personal directiu no té la condició de "classe" de personal**, tot i que aquesta condició es va mantenir durant tota la tramitació parlamentària de la llei (paradoxalment, l'exposició de motius de l'EBEP encara continua utilitzant aquesta expressió, senzillament perquè no es va corregir després de l'esmena del Senat). **Aquesta omisió no implica, en cap manera, que el legislador autonòmic, si així ho estima pertinent, no pugui configurar al personal directiu com una classe específica de personal al servei de les administracions públiques catalanes**. En qualsevol cas, no és objecte d'aquest comentari la figura del personal directiu local, que es tractarà en un altre butlletí.

Si examinem succintament quines són les línies fonamentals de la regulació de les diferents "classes" de personal tal i com apareixen regulades en el Títol II i quines són, així mateix, les possibilitats de desenvolupament legislatiu autonòmic, aquests serien els resultats:

PROPOSTA 1: FUNCIONARIS DE CARRERA

La definició de l'art. 9.1 EBEP pot considerar-se com molt assentada. Majors problemes suscita, no obstant això, l'apartat segon d'aquest article, sobretot en la seva aplicació a l'Administració local. Aquest enunciat té dos mandats clarament inserits en el seu contingut:

- **Es reserva als funcionaris públics l'exercici d'aquelles funcions que impliquin la participació directa o indirecta en l'exercici de potestats públiques o en la salvaguarda d'interessos generals de l'Administració pública.**
- **S'estableix que aquestes funcions hauran de ser fixades "en els termes que en la llei de desenvolupament de cada administració pública s'estableixi".**

En conseqüència, **ens trobem davant d'un marc encara indefinit de les funcions que hauran de ser exercides pel personal funcionari** (de carrera o interí).

Aquest marc haurà de ser concretat pel legislador de desenvolupament (legislador que hauria de ser l'autonòmic malgrat de la dicció de l'apartat 2 de l'art. 9 EBEP en relació amb l'art. 3 pugui interpretar-se, així mateix, que el legislador bàsic de règim local pogués actuar en aquesta matèria, cosa que no seria de rebut). En qualsevol cas, **cal tenir molt present alhora de determinar la competència per a definir en quins casos i circumstàncies determinats llocs de treball han de ser reservats a funcionaris públics, l'art. 136 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya**.

No obstant l'anterior afirmació, **ens trobem davant d'un problema major quan ens referim a l'Administració local: fins a quin punt la DA 2ª, apartat 1 EBEP, és una sort d'excepció a allò previst a l'art.**

9.2? Per tal de donar resposta a aquest interrogant, no hem d'oblidar que aquest apartat 1 de la DA 2^a és una reiteració, tot i que incompleta, del ja derogat art. 92 LBRL (s'ha fet desaparèixer l'incís que establia “y, en general, aquellas que, en desarrollo de la presente Ley, se reserva a los funcionarios para la mejor garantía de la objetividad, imparcialidad e independencia en el ejercicio de la función”). Sota aquest punt de vista, i **tenint en compte la ubicació sistemàtica de la DA 2^a (l'enunciat de la qual és ben precís: “funcionaris amb habilitació de caràcter estatal”), l'art. 9.2 seria, al meu judici, plenament aplicable a les administracions locals.** Si no fos així ens trobaríem davant el fet de desvirtuar la doctrina recollida en la STC 37/2002.

No cal dir que les dificultats majors es trobaran en el moment que el legislador autonòmic hagi de definir i concretar en quins casos determinades funcions estaran reservades necessàriament a funcionaris públics. I és en aquesta línia on troba sentit la DT 2ª que, àdhuc sent d'aplicació general, és obvi que el principal destinatari, tot i que no exclusiu, n'és l'Administració local. Amb base en aquesta disposició les administracions locals pot iniciar processos de *funcionarització* d'aquest personal laboral que venia exercint funcions reservades a funcionaris.

PROPOSTA 2: FUNCIONARIS INTERINS

Sobre aquest tipus d'empleats públics ja s'han pronunciat els autors Josep Aldomà i Xavier Boltaina en aquest mateix fòrum (butlletins núm. 39 i núms. 37 i 40, respectivament). Únicament afegir que **només es pot recórrer a aquesta figura en els supòsits taxats en l'EBEP i en aquells altres que pugui definir el legislador autonòmic** i que, en qualsevol cas, haurà de fer-se mitjançant una convocatòria pública i un procés selectiu inspirat en els principis d'igualtat, mèrit i capacitat, sense perjudici de l'agilitat. La publicitat no cal entendre-la formalment, i bastaria la pàgina web de l'administració respectiva, sempre que els possibles candidats tinguin coneixement d'aquest mitjà de publicitat.

La figura del funcionari interí ha de ser excepcional i hauran d'arbitrar-se mesures normatives per a evitar la seva permanència, llevat dels supòsits que aquesta estigui justificada legalment.

Més dubtes ens planteja la DT 4ª EBEP, que preveu la consolidació de l'ocupació temporal, ja que el seu enunciat, segons com s'interpreti i en conseqüència, la manera com es facin les bases de la convocatòria, **podria fàcilment ser considerat inconstitucional** (molt possiblement la seva aplicació concreta donarà lloc al plantejament de alguna qüestió d'inconstitucionalitat).

PROPOSTA 3: PERSONAL LABORAL

Poques novetats proposa la redacció de l'art. 11 EBEP excepte la ja indicada (personal laboral vinculat amb l'Administració “per temps indefinit”).

Potser sorprèn que s'hagi omès que la selecció d'aquests funcionaris es faci per mitjà dels principis d'igualtat, mèrit, capacitat i publicitat. Aquesta omissió ha d'entendre's resolta, però, pel previst en els arts. 55 i 61 EBEP, si bé **seria recomanable que el legislador autonòmic establís de forma clara i precisa que per a l'accés a la condició de personal laboral (sigui fix o temporal) serà condició imprescindible superar un procés selectiu àgil, públic, i basat en els principis d'igualtat, mèrit i capacitat.** L'art. 11.2 EBEP, així mateix, emplaça al legislador de desenvolupament perquè, amb els límits previstos en l'art. 9.2, estableixi els criteris per a la determinació dels llocs de treball que puguin ser ocupats per personal laboral. En aquest punt, el legislador català haurà de ser molt receptiu a la realitat actual del món local i, en conseqüència, **obrir el màxim possible la possibilitat que les administracions públiques catalanes puguin contractar personal laboral per a l'acompliment de determinades funcions, el que no implica una aposta per un model de laborabilització intensiva,** sinó per un model flexible on cada administració pública el pugui adaptar a les seves necessitats. Aquesta opció, no obstant, podria dificultar (i cal ser-ne conscient) una aposta per la construcció d'un model d'ocupació pública català assentat sobre bases homògenes i en el qual es fomenti la mobilitat interadministrativa.

PROPOSTA 4: PERSONAL EVENTUAL

Tampoc hi ha grans novetats en aquesta matèria. Potser la més rellevant consisteixi en el fet que, d'acord amb una interpretació sistemàtica dels arts 12 i 87.1 i) EBEP, el personal eventual es defineix com aquell que desenvolupa funcions d'assessorament polític i confiança especial. **El dubte que es planteja és fins a quin punt les administracions bcals poden recórrer, d'ençà l'entrada en vigor de l'EBEP, a la figura del personal eventual per a ocupar funcions directives en l'Administració local.** El legislador autonòmic, quan reguli el personal directiu local, haurà d'establir un règim jurídic que ja no podrà ser, en cap cas, el del personal eventual. Per altra banda, l'art. 12.2 EBEP preveu que seran les lleis de desenvolupament les que determinaran els òrgans de govern de les administracions públiques que podran disposar d'aquest personal. **El més recomanable seria que aquestes lleis fossin molt obertes a l'hora de definir aquestes qüestions, doncs una regulació molt tancada podria afectar al principi d'autonomia local en la seva dimensió del principi d'autoorganització.**